

РЕШЕНИЕ

№ 3001

гр. Бургас, 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, Х ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА
ВЪЛКОВА**

при участието на секретаря **ИРИНА Т. МАНОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ДИМАНА Г. КИРЯЗОВА ВЪЛКОВА**
Гражданско дело № 20212120108574 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод предявения от „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД (с настоящо наименование „Кей Би Си Банк България“ ЕАД) против Н. Х. Б. и П. Н. Б. иск за приемане за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца суми по Договор за банков кредит от ***** г., изменен и допълнен с Анекс № */*** г. и Анекс № */**** г. към него, а именно: 9 603,24 лв. - главница, от която 1 246,29 лв. – редовно падежирали главници през периода 25.12.2020 г. – 25.04.2021 г. вкл. и 8 356,95 лв. – предсрочно изискуема главница с дата на настъпване 10.05.2021 г., 312,80 лв. - редовна възнаградителна лихва, начислена за периода 25.11.2020 г. - 09.05.2021 г. вкл., 89,79 лв. – обезщетение за забава върху редовно падежирали главници, дължимо за периода 25.12.2020 г. - 09.05.2021 г. вкл., 171,78 лв. - обезщетение за забава върху предсрочно изискуема главница, дължимо за периода 10.05.2021 г. - 22.07.2021 г. вкл., 879,40 лв. – лихва по чл. 8, вр. чл. 1, б. „б“ от Анекс № */**** г., начислена за периода 25.01.2013 г. – 05.06.2013 г. вкл., както и законната лихва върху главницата за периода от 26.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са предмет на Заповед № 1909/27.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 5367/2021 г. по описа на БРС. Претендира се и осъждане на ответниците да заплатят на ищеца направените от него разноси в настоящото и в заповедното производство. Твърди се, че на **** г. между „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД, Н. Х. Б. (кредитополучател)

и П. Н. Б. (солидарен длъжник) е бил сключен договор за банков кредит, с който на кредитополучателя е бил предоставен кредит в размер на 30 000 лв. за потребителски нужди, с краен срок на погасяване – 25.10.2021 г., като в чл. 4 на договора е уговорено възнаграждение за кредитора – редовна лихва в размер на 12 % годишно, а при забава в плащането на дължими суми по кредита е уговорено, че кредитополучателят дължи на банката обезщетение за забава – наказателна надбавка към лихвата в размер на 12 пункта годишно. Твърди се също така, че договорът за кредит е изменен с Анекс № */*** г. и Анекс № */*** г., касаещи дължимите лихви, като е променен и крайният срок за погасяване на кредита - до 25.10.2023 г. Ищецът твърди, че ответниците са изпаднали в забава по отношение на изплащането на погасителните вноски, като не са платили 6 вноски, дължими през периода 25.11.2020 г. - 25.04.2021 г., с което са допуснали неизпълнение по смисъла на чл. 11.1 от Анекс № 2, поради което и на осн. чл. 12.2 от Анекс № 2 банката е обявила вземанията си за предсрочно изискуеми. На ответниците са били изпратени писма за обявяване на предсрочната изискуемост, които са получени от снаха им. Заявено е също така, че след подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение са постъпили частични плащания за погасяване на задължението, като на 23.07.2021 г. са платени 1 500 лв., а на 04.10.2021 г. са платени 15 лв. При условие на евентуалност, а именно ако установителният иск бъде отхвърлен изцяло или частично, поради липса на предсрочна изискуемост, е предявен иск за осъждане на ответниците да заплатят солидарно на ищеца следните суми, дължими по горепосочения договор за банков кредит и два анекса към него: 9 109,41 лв. - главница, от която 2 564,19 лв. – редовно падежирали главници през периода 25.02.2021 г. – 25.11.2021 г. вкл. и 6 545,22 лв. - предсрочно изискуема главница на 02.12.2021 г., 492,63 лв. – просрочена редовна лихва за периода 25.01.2021 г. - 25.11.2021 г. вкл., 9,61 лв. – начислена редовна лихва върху усвоена и непогасена главница към 02.12.2021 г. за периода 25.11.2021 г. – 01.12.2021 г. вкл., 171,62 лв. – наказателна лихва - обезщетение за забава върху редовно падежирали главница от 25.02.2021 г. - 01.12.2021 г. вкл., 1 257,56 лв. – изискуема лихва по чл. 8, вр. чл. 1, б. „б“ от Анекс № */***** г., начислена за периода 25.01.2013 г. – 05.06.2013 г. вкл., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноси по делото. Ищецът твърди, че исковата молба има характер на уведомление до длъжника за настъпването на предсрочна изискуемост на вземанията на банката и служи като покана за изпълнение. В съдебно заседание не се явява процесуален представител на ищеца, но с писмени молби е заявено поддържане на иска, както и е направено възражение за прекомерност на платеното от ответниците адвокатско възнаграждение, ако същото надвишава предвидения минимум. Ангажирани са доказателства.

Така предявеният главен иск е с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, а евентуално предявеният иск е с правно основание чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД, като същите са допустими.

В законоустановения едномесечен срок по делото е постъпил отговор от ответниците, в

който се моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани, както и да им бъдат присъдени направените разноски по делото. Ответниците признават сключването на процесния договор за банков кредит в размер на 30 000 лв., както и на двата анекса към него, но твърдят, че са платили всички дължими суми. Твърдят също така, че договорът за кредит съдържа нищожни клаузи, а именно тези, с които се уговаря изменението на лихвения процент, тъй като тези клаузи не са индивидуално уговорени, а по съществото си същите са неравноправни. Заявено е, че след сключването на договора банката е увеличавала едностранно лихвения процент въз основа на неравноправните клаузи в договора, с оглед на което е била увеличавана и месечната погасителна вноска, като погасителните вноски са били плащани в увеличения им размер. Поради това ответниците считат, че вследствие на незаконното увеличение на лихвения процент и увеличението на погасителните вноски през периода 25.10.2007 г. – 25.02.2010 г. са надплатили 734,29 лв. На следващо място в отговора се твърди, че анексите към договора за кредит са нищожни, тъй като същите се основават на неравноправни клаузи от първоначалния договор, поради което ответниците считат, че в отношенията между страните действа първоначалният договор за кредит - както относно размера на възнаградителната лихва, така и относно падежите на погасителните вноски. В отговора е заявено и възражение за нищожност на клаузите на договора за неустойки и наказателни лихви, поради тяхната прекомерност, както и поради противоречие с изискванията на ЗЗП. Оспорено е, че уведомленията за обявяване на предсрочна изискуемост са били получени от ответниците, като се твърди, че клаузата, предвиждаща фикцията за връчване е нищожна като неравноправна и тъй като не е била уговорена индивидуално. Заявено е също така, че не е било налице основание за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, тъй като дългът не би бил просрочен, ако банката не беше начислявала недължими суми. В отговора са изложени и твърдения относно друг договор за кредит между същите страни, които съдът намира за неотнормими към спора по настоящото дело. В съдебно заседание се явява процесуален представител на ответниците, който поддържа отговора, ангажирани са доказателства.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 5367/2021 г. по описа на РС-Бургас, по същото е издадена Заповед № 1909/27.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, с която е разпоредено длъжниците Н. Х. Б. и П. Н. Б. да заплатят солидарно на кредитора „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД сума в общ размер от 11 435,17 лв., дължима на основание Договор за банков кредит от ***** г., представляваща сбор от следните суми: 1 246,29 лв. – редовно падежирала главница за периода 25.12.2020 г. – 25.04.2021 г. вкл., 8 356,95 лв. – предсрочно изискуема главница, 312,80 лв. – редовна договорна лихва за периода 25.11.2020 г. – 09.05.2021 г. вкл., 89,79 лв. – обезщетение за забава върху редовно падежиралата главница за периода 25.12.2020 г. – 09.05.2021 г. вкл., 171,78 лв. – обезщетение за забава върху предсрочно изискуемата

главница за периода 10.05 – 22.07.2021 г. вкл., и 1 257,56 лв. – изискуема лихва по чл. 8 и чл. 1 от анекс от 06.06.2013 г. към договора за кредит за периода 25.01 – 05.06.2013 г. вкл., ведно със законната лихва за забава върху главниците, считано от подаване на заявлението – 26.07.2021 г. до изплащането им, както и направените разноси по делото в общ размер от 278,70 лв. В законоустановения срок длъжниците са подали възражение, поради което с определение от 25.10.2021 г. съдът е указал на заявителя, че в 1-месечен срок може да предяви установителен иск относно вземанията си, в резултат на което и в указания срок е предявен настоящият иск.

По делото е представено копие на Договор за банков кредит от ***** г., сключен между „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД, Н. Х. Б. (кредитополучател) и П. Н. Б. (съдлъжник при условията на солидарна отговорност), с който на кредитополучателя е бил отпуснат кредит в размер на 30 000 лв. за потребителски нужди, с краен срок на погасяване – 25.10.2021 г., съгласно погасителен план, представляващ неразделна част от договора. Видно от погасителния план, дължимата по договора месечна погасителна вноска е била в размер на 360,05 лв.

В чл. 4 на договора е уговорено, че за ползвания кредит кредитополучателят ще заплаща на банката годишна лихва в размер на 12 %, представляваща СБР за лева (стойност на банковия ресурс, определен от банката) + 7,5 пункта надбавка годишно, а в чл. 4.2 е предвидено, че при промяна на пазарните условия банката може едностранно да промяна лихвата в частта СБР, като новият лихвен процент влиза в сила от датата, посочена в уведомлението до кредитополучателя, а след промяната на лихвата банката изготвя нов погасителен план, който се изпраща на кредитополучателя в 7-дневен срок от влизане в сила на променената лихва (чл. 4.3).

Съгласно чл. 4.5 на договора при забава в плащането на дължими суми по кредита кредитополучателят дължи на банката обезщетение за забава – наказателна надбавка към лихвата в размер на 12 пункта годишно.

Видно от чл. 5.2 на договора, дължимите суми по кредита се издължават по банкова сметка, по която кредитополучателят/съдлъжникът са длъжни да осигуряват ежемесечно необходими средства на съответната падежна дата.

В чл. 9 на договора са дефинирани случаи на неизпълнение на договора от страна на кредитополучателя, а съгласно чл. 10.2 при настъпване на някой от тези случаи на неизпълнение банката има право да обяви за предсрочно и незабавно изискуеми всички усвоени и непогасени суми по договора, начислената лихва, евентуално наказателна лихва и дължимите комисиони. В чл. 10.3 е предвидено, че при настъпване на случай на неизпълнение по чл. 9 кредитът става незабавно изискуем и банката има право да пристъпи към събиране на всички дължими суми, без да уведомява за това кредитополучателя/съдлъжника.

Съгласно чл. 11.7 на процесния договор, всички уведомления и изявления във връзка с договора трябва да бъдат направени в писмена форма и ще се считат получени от

кредитополучателя/съдлъжника, ако по факс, чрез лично доставяне или чрез изпращане по пощата с обратна разписка или с телеграма достигнат до адреса на кредитополучателя/съдлъжника, посочен в настоящия договор или в уведомление за промяна на адреса по чл. 6.2.

На 12.03.2010 г. страните са сключили Анекс № 1 към горепосочения договор за банков кредит, съгласно който към датата на подписването му са били налице просрочени вземания на банката в следните размери: 69,61 лв. – просрочена главница и 355,54 лв. – просрочена редовна лихва, както и 0,80 лв. - начислено от банката обезщетение за забава, като е уговорен и начинът на погасяването им. С анекс № 1 е променен и размерът на дължимата по договора възнаградителна лихва и същата е увеличена на 15,50 % годишно, като тази лихва се начислява от датата на подписване на анекса.

С Анекс № */**** г. към договора за банков кредит отново е променен размерът на дължимата от ответниците годишна възнаградителна лихва, като е посочено, че същият представлява сбор от СБР за лева, който е 6,65 %, + 5,50 пункта надбавка, т.е. 12,15 % годишна лихва. Променен е и крайният срок за издължаване на кредита, като е уговорено, че всички дължими суми ще бъдат погасени в срок до 25.10.2023 г. и в тази връзка е изготвен нов погасителен план. Видно от този погасителен план, месечната погасителна вноска е била в размер на 358,27 лв.

По делото са представени две писма от 28.04.2021 г., отправени от банката до Н. Б. и П. Б., с които последните са уведомени, че поради неплащане на дължимите по договора за банков кредит вноски за периода 25.10.2020 г. – 28.04.2021 г. в необходимия размер банката обявява за предсрочно изискуеми и незабавно платими всички дължими по договора суми, които към датата на писмата са в размер на 11 838,16 лв., от които 11 348,48 лв. – главница и 489,68 лв. – лихва. Представени са и две известия за доставяне, от които е видно, че горепосочените две писма са били изпратени на адресите на ответниците, посочени в договора за кредит, и са били получени на 10.05.2021 г. от член на домакинството им – тяхната снаха.

Видно от основното заключение на назначеното по делото вещо лице, заемната сума от 30 000 лв. е била преведена по банкова сметка на Н. Б. на 03.11.2006 г. Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 26.07.2021 г. - задълженията по кредита, съгласно записванията на банката, са в общ размер от 11 435,17 лв., а към датата на заключението – 10.09.2022 г. - същите са в размер на 12 982,77 лв. Вещото лице е установило, че извършените от ответниците плащания по процесния кредит са в общ размер от 59 130,52 лв., като до датата на подписване на Анекс № * от **** г. извършените плащания са били в общ размер от 15 231,24 лв., към датата на Анекс № * от **** г. плащанията са били в общ размер от 29 316,65 лв., а след сключването на Анекс № * до **** г. са постъпили плащания в общ размер от 29 813,87 лв. Така постъпилите общо 59 130,52 лв. са разпределени от банката по следния начин: плащане на редовно падежирали главници – 21 460,71 лв., плащане на редовна (възнаградителна) лихва – 36 692,93 лв. и плащане на наказателна лихва върху просрочени главници – 976,88 лв. Според вещото лице

общо платената сума от 59 130,52 лв., разпределена съгласно първоначалния погасителен план, би погасила следните компоненти: 24 730,15 лв. – главница от 1 до 164 вноски изцяло и 165 вноски частично, както и 34 400,37 лв. – възнаградителна лихва от 1 до 165 вноски изцяло, като при този вариант остават неплатени 5 269,85 лв. – главница и 408,62 лв. – възнаградителна лихва, или общо 5 678,47 лв.

По искане на ответниците е допусната допълнителна задача към вещото лице, при отговора на която същото е установило, че постъпленията по личната и разчетна сметка на Н. Б. са в общ размер от 218 590,60 лв., като част от тях (204 467,01 лв.) са разпределени от банката за погасяване на вноските по процесния кредит (59 130,52 лв.) и по Договор за банков кредит от **** г. (141 708,25 лв.), или общо 200 838,77 лв., както и са извършени плащания на комисиона за управление, комисиона за предоговаряне, застрахователна премия, комисиона за подновяване на ипотека и банкови такси – общо 3 628,24 лв., от които 1 732,71 лв. по договора от ***** г. и 1 895,53 лв. по процесния договор, а сумата от 14 123,59 лв., представляваща разликата между общо постъпилите суми по банковата сметка и тези, които са били разпределени за погасяване на вноските по двата кредита, е била използвана от титуляра на сметката за банкиране на суми за други нужди. Вещото лице е установило също така, че към датата на обявяване на предсрочната изискуемост по процесния кредит (10.05.2021 г.) просрочените задължения по кредита, съгласно записванията на банката, са 1 246,29 лв. - редовно изискуема главница за периода 25.11.2020 г. – 25.04.2021 г., 286,51 лв. – изискуема редовна възнаградителна лихва, 1 257,56 лв. – просрочена отложена редовна лихва, или общо 2 790,36 лв. Установило е също така, че през периода 25.11.2020 г. – 28.01.2021 г. по сметката на Н. Б. няма постъпили плащания, т.е. е налице забава в плащанията на вноските по кредита, а през периода 29.01.2021 г. – 23.07.2021 г. по сметката са постъпили общо 7 900 лв.

При така събраните доказателства, от правна страна съдът намира следното:

По отношение на възражението на ответниците за нищожност на клаузите на договора за кредит и анексите към него, относими към промяната на лихвения процент, поради тяхната неравноправност, съдът намира, че същото е основателно. В чл. 4.2 на основния договор е предвидено право на банката да променя едностранно лихвата в частта относно СБР (стойността на банковия ресурс) „при промяна на пазарните условия“, но не са посочени никакви конкретни обективни обстоятелства, независещи от волята на банката, при настъпването на които да е допустима тази промяна. Поради това съдът намира, че тази клауза е неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 10 от ЗЗП (в редакцията към датата на сключване на договора), тъй като позволява на търговеца (банката) да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание.

Неравноправни са и клаузите на двата анекса към договора, с които е променен размерът на възнаградителната лихва, тъй като тази промяна е обусловена от промяна в СБР, а тази величина се определя едностранно от орган на банката (Комитет по управление на активите и пасивите на банката), т.е. кредитополучателят по никакъв начин не може да влияе върху нея. С оглед на това съдът намира, че горепосочените клаузи са неравноправни на общото

основание, предвидено в чл. 143 от ЗЗП, тъй като представляват уговорки във вреда на потребителя, не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. В случая ищецът не твърди и не доказва тези клаузи да са били уговорени индивидуално с ответниците, поради което и на осн. чл. 146, ал. 1 от ЗПК следва да се приеме, че същите са нищожни, съответно клаузите на анекс № 1 и анекс № 2, с които е променен първоначално уговорения лихвен процент, не са породили правно действие.

Съдът намира, че процесният договор може да се прилага и без нищожните клаузи, поради което наличието на такива клаузи не води до нищожност на целия договор.

С оглед на горното, съдът намира, че с платените от ответниците суми по договора е следвало да бъдат погасявани техните задължения съгласно първоначалния погасителен план. Поради това и с оглед на дадения от вещото лице отговор на въпрос D от основното заключение, съдът намира, че са налице неплатени задължения на ответниците по процесния договор в размер на 5 269,85 лв. – главница и 408,62 лв. - възнаградителна лихва, а в отговора на въпрос G вещото лице е посочило, че в този случай не следва да се начислява наказателна лихва. Ето защо предявеният установителен иск се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен до тези размери, а в останалата му част същият е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на възражението на ответниците, че не са били налице условията за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита, съдът намира същото за неоснователно, тъй като от допълнителното заключение на вещото лице е видно, че през периода 25.11.2020 г. – 28.01.2021 г. по сметката на кредитополучателя не са постъпвали плащания, т.е. през този период е налице забава в плащанията на дължимите погасителни вноски, което представлява случай на неизпълнение по чл. 9 от договора за кредит и основание по чл. 10.2 за обявяване на предсрочна изискуемост на всички дължими суми по договора за кредит.

Неоснователно е и възражението на ответниците, че не са били редовно уведомени за настъпването на предсрочната изискуемост, тъй като изпратените им от банката уведомления са били получени на адреса им за кореспонденция, посочен от тях в договора за кредит, от лице от тяхното домакинство, поради което следва да се приеме, че връчването е редовно.

Предвид факта, че частичното отхвърляне на установителния иск не се основава на ненастъпила предсрочна изискуемост на вземанията, съдът намира, че не следва да се произнася по евентуално предявените осъдителни иски.

С оглед частичното уважаване на иска и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК ответниците следва да заплатят солидарно на ищеца сумата от 407,25 лв., представляваща част от направените от него съдебно-деловодни разноски в настоящото производство (при присъдено ЮК възнаграждение в размер на 100 лв.), както и сумата от 143,13 лв., представляваща част от направените от него съдебно-деловодни разноски в заповедното производство, които части са съответни на уважената част от иска.

На осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответниците сумата от 987,47 лв., представляваща част от направените от тях разноски в исковото производство, както и сумата от 521,46 лв., представляваща част от направените от тях разноски в заповедното производство, съответни на отхвърлената част от иска. Съдът намира за частично основателно направеното от ищеца възражение за прекомерност на платените от ответниците адвокатски възнаграждения, като счита, че прекомерни се явяват единствено адвокатските възнаграждения в размер на по 750 лв., платени в заповедното производство, при минимум от 536 лв., тъй като осъществената в това производство адвокатска защита се е състояла единствено в подаване на възражение, съответно в частта над минималния размер възнагражденията са прекомерни. Неоснователно е възражението за прекомерност на платеното от ответниците адвокатско възнаграждение в настоящото производство, което е в размер на 1 500 лв., тъй като в случая адвокатът е представлявал две лица, за защитата на всяко от които се дължи отделно възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл. 422, ал. 1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Н. Х. Б., ЕГН *****, от гр. Ч***, общ. С****, ул. *****, и П. Н. Б., ЕГН *****, от гр. Ч****, общ. С****, ул. *****, че същите дължат солидарно на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД (с предходно наименование „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД) ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С****, р-н *****, сумата от 5 269,85 лв. (пет хиляди двеста шестдесет и девет лв. и осемдесет и пет ст.), представляваща дължима главница по Договор за банков кредит от ***** г., изменен и допълнен с Анекс № */*** г. и Анекс № */**** г., и сумата от 408,62 лв. (четирисотин и осем лв. и шестдесет и две ст.)- възнаградителна лихва, дължима по същия договор, както и законната лихва върху главницата от 5 269,85 лв., дължима за периода от 26.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, които вземания са част от предмета на Заповед № 1909/27.07.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 5367/2021 г. по описа на РС-Бургас, като в останалата му част над уважения до предявения размер **ОТХВЪРЛЯ** установителния иск по чл. 422 от ГПК.

ОСЪЖДА Н. Х. Б., ЕГН *****, от гр. Ч****, общ. С****, ул. *****, и П. Н. Б., ЕГН *****, от гр. Ч****, общ. С****, ул. *****, да заплатят солидарно на „Кей Би Си Банк България“ ЕАД (с предходно наименование „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД) ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С****, р-н *****, сумата от 407,25 лв. (четирисотин и седем лв. и двадесет и пет ст.), представляваща част от направените от ищеца съдебно-деловодни разноски в исковото производство, както и сумата от 143,13 лв. (сто четиридесет и три лв. и тринадесет ст.), представляваща част от направените от него съдебно-деловодни разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Кей Би Си Банк България“ ЕАД (с предходно наименование „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)“ ЕАД) ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. С****, р-н *****, да заплати на Н. Х. Б., ЕГН *****, от гр. Ч****, общ. С****, ул. *****, и П. Н. Б., ЕГН *****, от гр. Ч****, общ. С****, ул. *****, сумата от 987,47 лв. (деветстотин осемдесет и седем лв. и четиридесет и седем ст.), представляваща част от направените от ответниците разноски в исковото производство, както и сумата от 521,46 лв. (петстотин двадесет и един лв. и четиридесет и шест ст.),

представляваща част от направените от тях разноси в заповедното производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____